

Narkowy

SOŁTYS

Andrzej Nawój

RADA SOŁECKA

1. Wanda Krupa – Przewodnicząca Rady Sołeckiej
2. Patrycja Gogola
3. Agnieszka Lange

O SOŁECTWIE

Sołectwo Narkowy usytuowane jest w północnej części gminy, przy drodze powiatowej Tczew – Bałdowo – Subkowy. Narkowy leżą 3 km od Subków, 6 km od Tczewa oraz 2 km od jednej z głównych arterii komunikacyjnych makroregionu pomorskiego, drogi krajowej nr 22, która jest częścią trasy Berlin – Królewiec. Część wsi Narkowy leży przy drodze krajowej nr 91.

W XIII wieku część Narków książę pomorski Mestwin przekazał biskupowi kujawskiemu, natomiast pozostałe 10 wólk (włóka 7,66 ha) należało do Arnolda z Lukowa wraz z Suchostrzydami i połową Małej Turzy oraz do jego brata Piotra. Lokacja wsi nastąpiła na prawie magdeburskim (w XIII wieku zakładano nowe wsie na prawie niemieckim, chełmińskim lub magdeburskim). Właściciele mieli obowiązek wystawić jednego zbrojnego na koniu oraz oddawać księciu jeden duży funt wosku i jeden fenig chełmiński. Część Narków w 1419 roku nabył od Jana i Dytrych z Frący Konwent pelpliński, a w 1441 roku reszta wsi stała się jego własnością, na takich samych zasadach, jakie mieli poprzedni właściciele.

Opat pelpliński Piotr z Honigfeld w 1431 roku zniósł wszystkie przywileje, jakie otrzymali mieszkańcy Narków od poprzednich właścicieli i wystawił nowy dokument, na podstawie, którego mieszkańcy Narków płacili na rzecz konwentu 1 grzywnę czynszu od włóki. Nie zmieniła się jedynie wielkość dziesięciny wobec biskupa kujawskiego.

W roku 1526 opat Stenor, za pozwoleniem biskupa Macieja Drzewickiego, bawiącego w Subkowach, wydzierżawił Narkowy na 40 lat osadnikom z Subków. Dzierżawę tę przedłużył w roku 1565 opat Leonard Rembowski na następne 20 lat. Dzierżawcy mieli płacić klasztorowi 27 grzywien lżejszej monety, tak jak płacili gospodarze i chałupnicy z Narków oraz dziesięcinę na rzecz biskupa. W roku 1570 dworzanin Zygmunta Augusta przekonał króla, że konwent nabył Narkowy bezprawnie. Król pozwolił owemu Jędrzejowi Swarożyńskiemu objąć Narkowy, a klasztorowi wypłacić sumę, za jaką nabył wieś.

Nowy właściciel niespodziewanie zmarł, wręczając uprzednio dekret królewski wojewodzie pomorskiemu Achacemu Czemie, który zmarł w 1608 roku, zostawiając córkę, ta zaś wyszła za mąż za Jana Czapskiego. Ten z kolei widząc niesłuszność nabycia Narków, zgodził się w roku 1609 z opatem Koszką i odstąpił mu wieś za 1000 zł.

W latach 1636 -1668 wzięli ponownie gospodarze subkowscy Narkowy w dzierżawę, a następnie pojedynczy dzierżawcy. Ostatnim z nich był w roku 1742 Adam Mawia.

Za czasów pruskich Narkowy stały się majątkiem prywatnym. W tym to właśnie majątku 22 lutego 1807 roku skoncentrowały się wojska polskie, celem, których było wyzwolenie Pomorza Gdańskiego z rąk pruskich. Z Narków 23 lutego 1807 roku o świcie wojska polskie wyruszyły na szturm Tczewa. Odprawił je tam osobiście generał Jan Henryk Dąbrowski.

W roku 1930 ten niemiecki majątek został rozparcelowany mocą prawa o reformie rolnej. Zabudowania folwarczne uległy zniszczeniu w 1945 roku wskutek działań wojennych.

To co Narkowy wyróżnia spośród innych miejscowości gminy Subkowy to atrakcyjne położenie wsi przy arteriach komunikacyjnych korzystnych z punktu widzenia gospodarki i zatrudnienia, bardzo dobre skomunikowanie z

miejscościami powiatu tczewskiego i Trójmiastem oraz dobrze rozwinięte rolnictwo.

Narkowy zamieszkuje ok. 430 mieszkańców, co stanowi blisko 9% całkowitej liczby populacji mieszkańców gminy.

Obecnie we wsi znajduje się Środowiskowy Dom Samopomocy, który prowadzi codzienne zajęcia rehabilitacyjne dla osób niepełnosprawnych.
